

vægelsen, paa Socialdemokratiet, paa Fagforeningerne, de kooperative Virksomheder o. s. v. Det viser, at fra den Side kan ethvert Middel bruges, blot man mener, det kan føre til Maalet.

Jeg tror nu ikke, at dansk Erhvervsliv i det hele kan være tjent med, at Arbejdslønnen trykkes for langt ned, at Arbejderne bliver et Pjalteproletariat, som lever under de usleste Forhold. Jeg tror, at baade dansk Industri, Handel og Landbrug vil være tjent med, at vi har en nogenlunde velsitueret og veluddannet Arbejderklasse. Det er min Opfattelse, at skal vort Erhvervsliv i det hele taget kunne hævde sig i Konkurrencen med Udlandet — og det er jo det, alle Bestræbelser maa sættes ind paa —, saa er det nødvendigt, at vi udfører de allerbedste Produkter. Det er ikke blot indenfor Landbruget, at det er nødvendigt at præstere det bedste, saaledes at danske Produkter kan staa højere i Kurs i Udlandet end andre Landes Produkter, men jeg tror, at hvis f. Eks. dansk Industri skal hævde sig overfor Udlandets, saa er det af væsentlig Betydning, at det Arbejde, der gøres herhjemme, er første Klasses Arbejde, at det er saaledes, at det ikke blot staaer ved Siden af Udlandets, men ogsaa er det overlegent. Vi har kun Grund til, synes jeg, at glæde os, naar vi ser, hvorledes en Del af den danske Industri i denne Sommer har kunnet hævde sig paa Pariserudstillingen; men tror man, at saadant Arbejde kan udføres af Arbejdere, som er sunket ned til en ussel økonomisk Tilstand? Det kan kun udføres af virkelig intelligente Arbejdere, som ogsaa har taalelige Levevilkaar at arbejde under.

I disse Dage hører man atter og atter, jeg kan næsten sige, et Slagord, og dette Slagord er: Kronen skal i Pari, Produktionen skal gøres billigere, Arbejdslønnen skal ned. Ja, naturligvis maa det være et Maal at faa et fast Punkt for vort Pengevæsen, og det faar vi ikke, førend Pengesedlerne atter kan indløses med Guldmønt. Men man maa gøre sig klart, at dette Maal naar man ikke smertefrit. At føre Kronen i Pari bliver sikkert ikke en smertefri Foranstaltning. Vel køber man Varerne billigere, naar den danske Krone har faaet fuld Guldverdi, og det er givet, at Følgen deraf ogsaa vil blive Nedgang i Priserne herhjemme; dermed vil ogsaa følge, at Lønningerne automatisk gaar ned i Forhold til Pristallet, som vil gaa ned. Der er ogsaa en anden Fordel, og det er den, at Renter og Afdrag af de udenlandske Laan gaar ned. De store Selskaber, som i denne Sommer har taget

Laan hjem fra Amerika og England, vil tjene tykt ved, at Kronen gaar i Pari, og alle de, der, medens Kronen stod lavt, købte Kreditforeningsobligationer og Stats-Laanefondens Obligationer, vil skovle Penge ind ved Kronestigningen. De Folk og Institutioner, som har givet Laan, da Kronen svingede mellem 60 og 70, faar halve eller tre Fjerdedels Kroner forrentet med hele Kroner og Laanesummen tilbagebetalt med hele Kroner. Det er en Aagerfortjeneste, der klodser. Men alle disse let vundne Indtægter vil Højre og Venstre have skaanet for yderligere Beskatning. Det ærede Medlem, der nylig talte her, leverede et stort Indlæg for, at man ikke skulde komme ind paa yderligere at beskatte disse let vundne Indkomster. Produktionen skal gøres billigere, hedder det, men det maa ikke ske ved Nedsættelse af de indirekte Skatter, siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard.

Der klages nu over den tyngende Laanebyrde for Stat og Kommune og den deraf følgende større Skattebyrde. Den er ogsaa tyngende for Folk med forholdsvis smaa Indtægter; de med de store Indtægter taaler den nok. Men man taler ikke om den tyngende Laanebyrde for de private Erhverv, og det er dog ikke mindst her, at Tampen brænder. Kræftskaden i vort Erhvervsliv er ikke de nuværende Arbejdslønninger, der reguleres automatisk nedad. Nej, Ulykken er den Overkapitalisering, som har fundet Sted efter Krigen; den vil Højre og Venstre nu have, at Arbejderne skal bløde for.

Og hvordan er Forholdene paa Landet? Madsen-Mygdal sagde en Gang, at den lave Krone var en god Ven. Ja, tilsyneladende; Landboerne fik mange Kroner hjem for Smør, Flæsk og Æg. Men Ejendomspriserne steg derfor ogsaa, og Prioriteterne voksede. Gaar Kronen i Pari, vil det vise sig, at de frie Kræfters Spil har været en Ulykke for Landet. I 1909 blev den samlede Prioritetsgæld opgjort til 3 233 Mill. Kr. Den samlede Tilvækst i den tingløse Behæftelse udgør fra 1909 til 1921 3 023 Mill. Kr., deraf fra 1909 til 1914 826 Millioner og fra 1915 til 1921 2 197 Millioner. Forøgelsen af Prioritetsgælden fordeler sig saaledes: Hovedstaden 548 Mill. Kr., Provinsbyerne 607 Mill. Kr. og Landdistrikterne 1 868 Mill. Kr. Det vil med andre Ord sige, at alene i Renter skal man fra Landbrugets Side udrede ca. 100 Mill. Kr. mere, end man skulde i 1909. Hvad det vil komme til at betyde, naar Kronen gaar i Pari, tror jeg ikke vil være vanskeligt at forstaa. Vi har haft den gode Ven, som vil vise sig at have